



SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 166/2015-10

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 28. apríla 2015 predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED], [REDACTED] zastúpeného advokátom JUDr. Jozefom Podobom, Advokátska kancelária, Bratislavská 354/32, Dubnica nad Váhom, vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a 4 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom a rozhodnutím Krajského súdu v Trenčíne v konaní vedenom pod sp. zn. 23 CoE/104/2014 z 30. júla 2014 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 29. októbra 2014 doručená sťažnosť [REDACTED], [REDACTED] [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľ“), pre namietané porušenie jeho základného práva na súdnu

a inú právnu ochranu a na „*prejednanie veci spravodlivo*“ podľa čl. 46 ods. 1 a 4 a čl. 48 ods. 2 Ústavy slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom Krajského súdu v Trenčíne (ďalej len „krajský súd“).

Sťažovateľ vo svojej sťažnosti uviedol:

«Predmetnú sťažnosť podávam v zákonnej lehote proti uzneseniu Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 23CoE/104/2014 zo dňa 30.07. 2014, ktoré mi bolo doručené dňa 11.09.2014.

Týmto konečným rozhodnutím, ktorým Krajský súd v Trenčíne potvrdil uznesenie súdu prvého stupňa, bolo porušené moje právo na súdnu ochranu vyplývajúce z čl. 46 ods. 1, 4 Ústavy Slovenskej republiky.

Krajský súd predmetným uznesením potvrdil uznesenie Okresného súdu v Považskej Bystrici sp. zn. 1Er/2454/1997-30 zo dňa 05.03. 2014, čím porušil moje právo na prejednanie veci spravodlivo vyplývajúce z čl. 48 ods. 2 Ústavy SR.

Okresný súd a ani krajský súd sa vôbec nezaoberal mojou námietkou, že exekučné konanie bolo v rozpore s ustanovením § 36 ods. 5 Zákona č. 233/1995 Z. z. /exekučný poriadok/ prerušené v dobe od 03.01. 1997 do 08.11. 2013, keďže exekútor Čekan zrejme nevykonal žiadny exekučný úkon a v rozpore so zákonom sa v ňom pokračuje.

Na pojednávaní v dedičskom konaní dňa 14.08. 2008 bola predmetná pohľadávka, ktorú uplatnilo Mesto Považská Bystrica a nie exekútor označená za spornú s možnosťou jej uplatnenia súdnou cestou, čo urobené nebolo, čím došlo k premlčaniu práva na jeho uplatnenie v zmysle ustanovenia § 112 Občianskeho zákonníka.

Na moju argumentáciu o prietahoch v exekučnom konaní, ktoré je podľa súdu vedené od 03.01.1997 doposiaľ súd uvádza, že v exekučnom poriadku nie je stanovená maximálna doba konania, po uplynutí ktorej by musel súd exekúciu zastaviť.

K tomuto rozhodnutiu súdu upozorňujem na rozsudok ESLP zo dňa 25.06. 2013 v prípade „Csáko proti SR“, v ktorom sa exekučné konanie začalo vo februári 2003 a skončilo sa najneskôr v decembri 2011. Európsky súd túto dĺžku konania označil za neprimeranú.

Na postup Okresného súdu v Považskej Bystrici a prietahy v exekučnom konaní som podal dve sťažnosti predsedníčke Okresného súdu v Považskej Bystrici, ktorá ich odmietla.

II.

Svoju sťažnosť na Ústavný súd Slovenskej republiky podávam z toho dôvodu, že o ochrane mnou označeného základného práva nerozhoduje iný súd.

Pri uplatnení ochrany môjho základného práva som využil všetky právne prostriedky, ktoré mi právne predpisy na jeho ochranu poskytujú. Tým som splnil podmienku ustanovenú v § 53 ods. 1 zákona Slovenskej národnej rady č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov.

Zákonom ustanovenú lehotu (§ 53 ods. 3 zákona Slovenskej národnej rady č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov) na podanie sťažnosti som dodržal, pretože od oznámenia mi uznesenia Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 23CoE/104/2014 zo dňa 30.07. 2014, ktoré mi bolo doručené dňa 11.09.2014 neuplynuli dva mesiace.»

Sťažovateľ tvrdí, že uvedeným postupom všeobecných súdov boli porušené jeho ústavné práva, „najmä právo na súdnu ochranu, vyplývajúce z čl. 46 ods. 1, 4 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prejednanie veci spravodlivo z čl. 48 ods. 2 Ústavy SR“.

Na základe uvedených skutočností sťažovateľ žiada, aby ústavný súd vo veci jeho sťažnosti prijal tento nález:

„1. Základné právo sťažovateľa [REDAKOVANÉ] na súdnu a inú právnu ochranu a na prejednanie veci spravodlivo zaručené v čl. 46 ods. 1, ods. 4 a v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Krajského súdu v Trenčíne, ktorý neodstránil nezákonnosť postupu Okresného súdu v Považskej Bystrici porušené bolo.

2. *Uznesenia Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 23CoE/104/2014 zo dňa 30.07. 2014 a Okresného súdu v Považskej Bystrici sp. zn. 1Er/2454/1997-30 zo dňa 05.03. 2014 sa zrušujú a exekučné konanie sa zastavuje z dôvodu premlčania práva na jeho uplatnenie.*

3. *Za zistené porušenie čl. 6 ods. 1 a čl. 13 Dohovoru priznáva Ústavný súd SR [REDAKOVANÉ] 9.000,-€ z titulu nemajetkovej ujmy a sumu 500,- € ako náhradu nákladov výdavkov.*

4. *Exekučný úrad Mgr. Janíka je povinný vrátiť celú sumu zrazenú z vdoveckého dôchodku sťažovateľa spolu s úrokmi z omeškania.*

5. *Právnomu zástupcovi sťažovateľa JUDr. Jozefovi PODOBOVI, advokát, Advokátska kancelária 018 41 Dubnica nad Váhom, Bratislavská 354/32 sa priznáva náhrada trov právneho zastupovania v sume 284,08-€ špecifikované v prílohe.“*

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa ustanovenia § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v ustanovení § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo

návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Dôvodom na odmietnutie návrhu pre jeho zjavnú neopodstatnenosť je absencia priamej súvislosti medzi označeným základným právom alebo slobodou na jednej strane a namietaným konaním alebo iným zásahom do takéhoto práva alebo slobody na strane druhej. Inými slovami, ak ústavný súd nezistí relevantnú súvislosť medzi namietaným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých navrhovateľ namieta, vysloví zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti a túto odmietne (obdobne napr. III. ÚS 263/03, II. ÚS 98/06, III. ÚS 300/06).

Sťažovateľ tvrdí, že napadnutým rozhodnutím rady a rozsudkom najvyššieho súdu boli porušené jeho základné práva označené v petite jeho sťažnosti zaručené ústavou.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 46 ods. 4 ústavy podmienky a podrobnosti o súdnej a inej právnej ochrane ustanoví zákon.

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prieťahov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom.

1. Pokiaľ ide o namietané porušenie základných práv sťažovateľa rozhodnutím Okresného súdu Považská Bystrica (ďalej len „okresný súd“) č. k. 1 Er/2454/1997-30 z 5. marca 2014, ústavný súd uvádza, že jeho preskúmaniu bráni princíp subsidiarity zakotvený v čl. 127 ods. 1 ústavy, obsahom ktorého je pravidlo, že sťažovateľ má právo

domáhať sa ochrany základného práva pred ústavným súdom iba v prípade, ak mu túto ochranu nemôže poskytnúť iný súd. Pokiaľ ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti fyzickej osoby alebo právnickej osoby zistí, že ochrany toho základného práva alebo slobody, porušenie ktorých namieta, sa sťažovateľ môže domôcť využitím jemu dostupných a aj účinných právnych prostriedkov nápravy, prípadne iným zákonom upraveným spôsobom pred iným súdom alebo pred iným štátnym orgánom, musí takúto sťažnosť odmietnuť z dôvodu nedostatku svojej právomoci na jej prerokovanie (m. m. I. ÚS 6/04, IV. ÚS 179/05, IV. ÚS 243/05, II. ÚS 90/06, III. ÚS 42/07).

V prípade sťažovateľom napadnutého rozhodnutia okresného súdu bol súdom, ktorý preskúmaval jeho rozhodnutie, krajský súd na základe odvolania sťažovateľa. Sťažovateľ teda využil na ochranu ním označených práv zákonom poskytnutý opravný prostriedok. Na základe uvedeného ústavný súd sťažnosť v časti smerujúcej proti rozhodnutiu rady odmietol pre nedostatok svojej právomoci na jej prerokovanie.

2. Sťažovateľom namietané porušenie jeho základných práv vyplýva z jeho nesúhlasu s rozhodnutím okresného súdu aj krajského súdu o jeho návrhu na zastavenie exekučného konania. Exekúcia sa proti nemu ako povinnému vedie po tom, ako na základe osvedčenia o dedičstve č. k. 10 D/979/2006-285, Dnot 223/2006 v spojení s uznesením Krajského súdu č. k. 19 CoD/7/2011-300, ktoré nadobudlo právoplatnosť 16. mája 2011, nadobudol majetok povinnej poručiteľky a stal sa univerzálnym sukcesorom povinnej. Okresný súd rozhodnutím č. k. 1 Er/2454/1997-30 z 5. marca 2014 rozhodol o zamietnutí návrhu povinného na zastavenie exekúcie. Sťažovateľ napadol rozhodnutie okresného súdu odvolaním, v ktorom namietal nesprávne právne posúdenie veci, rozpor s čl. 2 ods. 2 ústavy, porušenie ustanovení Exekučného poriadku o prerušení konania, ako aj porušenie ustanovení Občianskeho súdneho poriadku o premlčaní vymáhaného nároku.

Krajský súd vo svojom rozhodnutí sp. zn. 23 CoE/104/2014 z 30. júla 2014, ktorým potvrdil uznesenie súdu 1. stupňa, uviedol tieto dôvody rozhodnutia:

*„Preskúmaním obsahu spisu mal krajský súd za preukázané, že súd prvého stupňa poverením č. 5306 *002103 zo dňa 05.11.1997 poveril súdneho exekútora Mgr. Martina*

Čekana vykonaním exekúcie na podklade platobného rozkazu Okresného súdu v Považskej Bystrici č. k. 2Rob/1235/96 zo dňa 03. januára 1997 právoplatného a vykonateľného dňa 23.01.1997. Návrh povinného na zastavenie exekúcie zamietol s odôvodnením, že právoplatným dedičským rozhodnutím vstúpil ako dedič do neuspokojenej povinnosti poručiteľky v rozsahu zdedeného majetku, na ktorej skutočnosti nemení nič ani to, že pohľadávka oprávneného nebola v dedičskom konaní prejednaná. Nakoľko návrh oprávneného na vykonanie exekúcie bol podaný pred uplynutím zákonnej 10 - ročnej premlčacej doby, námietku premlčania vznesenú povinným tak považoval za bezdôvodnú.

Podľa § 235 ods. 2 Exekučného poriadku, exekučné konania, ktoré sa začali do 1. februára 2002, sa dokončia podľa doterajších predpisov.

Podľa § 41 ods. 1 Exekučného poriadku v znení účinnom do 31.01.2002, exekučným titulom je vykonateľné rozhodnutie súdu, ak priznáva právo, zaväzuje k povinnosti alebo postihuje majetok.

Podľa § 57 ods. 1 Exekučného poriadku v znení účinnom do 31.01.2002, exekúciu súd zastaví, ak a) sa začala a rozhodnutie sa dosiaľ nestalo vykonateľným, b) rozhodnutie, ktoré je podkladom na vykonanie exekúcie, bolo po začatí exekúcie zrušené alebo sa stalo neúčinným, c) zastavenie exekúcie navrhol ten, kto navrhol jej vykonanie, d) exekúcia postihuje veci alebo práva, ktoré sú vylúčené z exekúcie alebo nepodliehajú exekúcii podľa tohto zákona alebo podľa osobitného zákona, e) bolo právoplatne rozhodnuté, že exekúcia postihuje vec, na ktorú má niekto právo neprípúšťajúce exekúciu (§ 55), f) po vydaní rozhodnutia zaniklo právo ním priznané, g) exekúciu súd vyhlásil za neprípustnú, pretože je tu iný dôvod, pre ktorý exekúciu nemožno vykonať, h) to ustanovuje tento zákon.

Podľa § 57 ods. 2 Exekučného poriadku v znení účinnom do 31.01.2002, exekúciu môže súd zastaviť aj vtedy, ak to vyplýva z ustanovení tohto alebo osobitného zákona.

Právna úprava týkajúca sa dedičského práva neobsahuje žiadne ustanovenie, podľa ktorého by dlh poručiteľa zanikol, ak nebol veriteľom do dedičského konania prihlásený, resp. v dedičskom konaní prejednaný. Na základe ustálenej súdnej praxe možno vymáhať exekučným titulom priznaný dlh priamo od dediča povinného podľa zásad uvedených v § 470 Občianskeho zákonníka, a to do výšky nadobudnutého dedičstva. Ak má oprávnený v exekučnom konaní exekučný titul ukladajúci povinnosť fyzickej osobe, ktorá po vydaní

exekučného titulu zomrela, prechod povinností (dlhu) z exekučného titulu v zmysle ust. § 37 ods. 3 Exekučného poriadku z poručiteľa na dediča sa preukazuje rozhodnutím o dedičstve, hoci tento dlh nebol v rozhodnutí uvedený.

Zo spisu má súd za preukázané, že v danej veci pôvodná povinná zomrela dňa 05.07.2006, teda v priebehu exekučného konania. Povinnosti vyplývajúce z exekučných vzťahov však smrťou povinnej nezanikajú (§ 37 ods. 3 Exekučného poriadku), ale prechádzajú na dedičov, ktorí sa okamihom smrti poručiteľa stávajú subjektom jeho práv a povinností a veritelia môžu od nich žiadať uspokojenie svojich pohľadávok do výšky nadobudnutého dedičstva (§ 470 Občianskeho zákonníka). Na základe dedičského rozhodnutia majetok pôvodnej povinnej - poručiteľky [REDAKOVANÉ] nadobudol [REDAKOVANÉ], ktorý sa stal univerzálnym sukcesorom povinnej, čím sa stal účastníkom predmetnej exekúcie. Uvedené rozhodnutie o dedičstve je treba považovať za listinu preukazujúcu v zmysle ust. § 37 ods. 4 Exekučného poriadku prechod povinností z exekučného titulu z [REDAKOVANÉ] (pôvodnej povinnej) na [REDAKOVANÉ], bez ohľadu na to, že v ňom dlh nie je uvedený. Námietku povinného týkajúcu sa právneho dôvodu nároku priznaného exekučným titulom považuje krajský súd za nedôvodnú, nakoľko uvedené bolo predmetom základného konania, v ktorom bol vydaný platobný rozkaz. Správne preto súd prvého stupňa uviedol, že v danom prípade sa vymáha plnenie, ktoré nie je viazané výlučne na osobu pôvodnej povinnej, preto jej úmrtím dlh nezanikol. Rovnako pokiaľ ide o námietky povinného týkajúce sa premlčania nároku a porušenia ustanovení o prerušení konania, na ktoré povinný poukazuje vo svojom odvolaní, považuje krajský súd zhodne ako súd prvého stupňa za bezpredmetné z dôvodov uvedených v odvolaní napadnutom rozhodnutí.

Vzhľadom k tomu, že exekúcia sa vykonáva v súlade so zákonom, prechod povinností bol hodnoverne preukázaný a nie je naplnený ani žiadny z predpokladov pre zastavenie exekúcie podľa § 57 ods. 1 a 2 Exekučného poriadku, mal krajský súd za to, že je potrebné uznesenie súdu prvého stupňa potvrdiť podľa § 219 ods. 1 O. s. p. ako vecne správne.“

Vzhľadom na namietané porušenie čl. 46 ods. 1 a 4 ústavy ústavný súd skúmal, či interpretácia a aplikácia relevantných právnych noriem Exekučného poriadku

a Občianskeho súdneho poriadku krajským súdom nevykazovala znaky arbitrárnosti, príp. iné nedostatky.

Exekučné konanie, v ktorom sťažovateľ vystupuje ako povinný, prebieha v zmysle § 235 ods. 2 Exekučného poriadku podľa ustanovení zákona účinných do 31. januára 2002.

Prechod povinnosti na sťažovateľa v predmetnom exekučnom konaní posúdili všeobecné sudy v zmysle § 37 ods. 3 Exekučného zákona. Na základe ustanovenia § 470 ods. 1 Občianskeho zákonníka dedič zodpovedá za poručiteľove dlhy, ktoré naňho prešli poručiteľovou smrťou, do výšky ceny nadobudnutého dedičstva. Vychádzajúc z uvedených ustanovení zákona a rozhodnutia o dedičstve krajský súd konštatoval, že prechod povinnosti bol hodnoverne preukázaný.

Otázku zastavenia exekúcie posúdili všeobecné sudy podľa § 57 ods. 1 a 2 Exekučného poriadku v znení účinnom do 31. januára 2002 a konštatovali, že nebol naplnený žiadny z predpokladov na zastavenie exekúcie.

Všeobecné sudy sa vysporiadali aj s námietkou premlčania, ktorú považovali za bezdôvodnú, keď konštatovali podanie návrhu oprávneného na vykonanie exekúcie pred uplynutím zákonnej premlčacej doby.

Ústavný súd konštatuje, že krajský súd interpretoval a aplikoval príslušné hmotnoprávne aj procesné právne normy spôsobom, ktorý zodpovedá ich účelu. O svojvôli pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom v okolnostiach daného prípadu by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam. Podľa názoru ústavného súdu predmetná interpretácia týchto právnych predpisov krajským súdom takéto nedostatky nevykazuje. Z uvedeného dôvodu odmietol sťažnosť sťažovateľa v časti namietajúcej porušenie čl. 46 ods. 1 a 4 z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

K námietke nevysporiadania sa so skutočnosťami uvádzanými sťažovateľom, najmä jeho tvrdením, že exekučné konanie bolo prerušené v rozpore s ustanovením § 36 ods. 5 Exekučného poriadku, ústavný súd poukazuje na rozhodnutie okresného súdu sp. zn. 1 Er/2454/1997 z 5. marca 2014, v ktorom sa uvádza, že „*predmetné exekučné konanie nebolo prerušené. Po úmrtí pôvodnej povinnej exekúcia pokračovala, pričom právnym nástupcom povinnej sa stal* ██████████“.

K uvedenej námietke ústavný súd ešte v súlade so svojou konštantnou judikatúrou dodáva, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované právo účastníka konania na spravodlivé súdne konanie (m. m. IV. ÚS 112/05, III. ÚS 209/04, I. ÚS 117/05).

Skutočnosť, že sťažovateľ sa s právnym názorom krajského súdu nestotožňuje, nemôže sama osebe viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti tohto názoru a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť jeho právny názor svojím vlastným. V konečnom dôsledku ústavný súd nie je opravným súdom skutkových omylov a právnych názorov všeobecného súdu. Ingerencia ústavného súdu do výkonu tejto právomoci všeobecného súdu je opodstatnená len v prípade jeho nezlučiteľnosti s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou.

Z obsahu sťažnosti, ako aj jej petitu vyplýva aj namietanie porušenia práva sťažovateľa podľa čl. 48 ods. 2 ústavy. V spojení s týmto článkom ústavy však sťažovateľ poukazuje na postup krajského súdu, „*ktorý neodstránil nezákonnosť postupu Okresného súdu v Považskej Bystrici*“. Sťažovateľ vo svojej sťažnosti a predovšetkým v jej petite síce výslovne nenamieta prieťahy v exekučnom konaní, z obsahu sťažnosti možno odvodiť (aj vzhľadom na poukaz na rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva CSÁKÓ

v. Slovensko – sťažnosť č. 47386/07), že dĺžku exekučného konania považuje za neprimeranú. Ústavný súd však vo vzťahu k tomuto odvolaciemu konaniu poukazuje na svoju stabilizovanú judikatúru (napr. I. ÚS 34/99, II. ÚS 32/00, III. ÚS 20/00, II. ÚS 12/01, IV. ÚS 37/02, III. ÚS 109/03), podľa ktorej sa ochrana základnému právu podľa čl. 48 ods. 2 ústavy poskytuje v konaní pred ústavným súdom len vtedy, ak v čase uplatnenia tejto ochrany porušenie základného práva označenými orgánmi verejnej moci (v tomto prípade krajským súdom) ešte trvalo. Z obsahu sťažnosti vyplýva, že napadnuté konanie pred krajským súdom bolo právoplatne ukončené. Ústavný súd by tak v konaní o predloženej sťažnosti za žiadnych okolností už nemohol naplniť definovaný účel základného práva sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov. V tejto časti je preto sťažnosť sťažovateľa zjavne neopodstatnená.

V tejto súvislosti ústavný súd poukazuje aj na zásadu viazanosti petitom návrhu na začatie konania (§ 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde) a tiež na skutočnosť, že sťažovateľ je v tomto prípade zastúpený kvalifikovaným právnym zástupcom, a preto sťažnosť sťažovateľa prerokoval len v rozsahu namietaného porušenia tých práv, ktorých vyslovenia sa sťažovateľ domáha v návrhu na rozhodnutie a len vo vzťahu v petite označenému konaniu.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 28. apríla 2015